

svetu nima človeka, ki bi maral za njo. Uprav je menila obrisati si svetlo solzico, ki ji je tiho prilezla iz očesa, kar opazi Marka, bližajočega se k vrtu.

Ko je preje sedel na klopici in premišljeval pismo svojega učitelja, priznati si je moral, da je imel Ljudmilo rad že odtlej, ko je zapuščena od starišev bivala dalje časa v njegovi domači hiši; tudi pozneje mu je nekako tesno postajalo pri srcu, ako je govoril ž njo. Toda kazati ji svojo ljubezen, zdelo se mu je nedostojno; mati bi nemara tega ne bila videla rada, poleg tega pa si je tudi mislil, da je še vedno čas, odkriti ji svoje srce. Ko pa naposled celo iz pisma razvidi, da mu je uprav ona namenjena, ne more se dalje premagovati, marveč vstane in ubere pot proti sosedovim.

„Ti si pač vedno marljiva, Ljudmila“, pozdravi jo, ko jo najde samo na vrtu pri delu. „Tebe tvoj že ne bo našel praznujočo, kadar pride pote“, nadaljuje ter stopi na vrt in dalje k ograji, kjer je poleg košatega bršljana stala kamenita klop.

„Kako neki to, da me je obiskal?“ mislila je sama pri sebi Ljudmila, ko mu je prijazno odzdravila na pozdrav, „saj tega ob tem času že dolgo ni storil. V otročjih letih je bil zares skoro naš vsakdanji gost, toda pozneje je zahajal k nam porredkoma. Kaj ga neki vodi sem?“ — Ljudmila ga je hotela že vprašati, ko ji Marko dé:

„Ljudmila, sem pojdi! Moram danes s teboj govoriti in ti nekaj povedati.“

Čutila je, da se mu glas trese. Ko mu pogleda v obraz, vidi, da ga spreletuje rdečica. To je napovedovalo nekaj nepričakovanega. Torej urno poskoči ter si pri vodnjaku umije roke in brisaje jih s predpasnikom, stopi k Marku.

„Nu, kaj mi neki poveš?“

„Tu-le sem sédi“, reče Marko ter jo potegne k sebi na klop. Ko ji je nekaj časa molčé gledal v obraz, reče ji z rahlim glasom, ljubko se nasmehljajoč: „Povej mi, Ljudmila, odkritosrčno mi povej, ali bi mogla in hotela biti moja in sicer moja za vse življenje?“

„Jaz? Za Boga! Kaj vendar misliš, Marko?“

„Le nikar se ne čudi, odkritosrčno povej“, prigovarja on.

„DOM in SVET“ 1895, št. 21.

„No, kako si danes vendar hudomušen! Prišel si nalašč norčevat se z menoj. Veš, Marko, to ni lepo od tebe.“

„Daj si vendar dopovedati! Tu je moja roka, da govorim resnico.“ Po teh besedah ji podá desnico.

„No, če je pa res tako, da ti naj že kar danes to povem“, odgovori čez nekaj časa Ljudmila, „pa znaj, da sem te čislala že od nekaj, in da si mi sedaj najljubši na svetu. Vendar prosim te, Marko, ne pozabi, čegav si.“

Zares, srečen snubač! Kaj si je hotel Marko še več? Mogoče, da se je že naprej nadejal takega uspeha, a še bolj zagotovljen bi ga bil, ko bi bil videl v dobro Ljudmilino srce, poznal otožne misli, ki so še pred nedavnim rojile v težki njeni glavic. Veselilo ga je neizrekljivo, da je prišlo tako, še predno ji je pokazal ono pismo, s katerim je bila tako rekoč zapečaćena njuna zveza.

Jenkov nagrobni spominik na Kranjskem grobišču.